

Kar rodoljubje v letih je nabralo,
Vesetje in ponos slovenski duši;
Kar tujca je okó občudovalo,
Vse ena noč nevsmiljeno razruši!
Od konca treba bo začeti znova,
Brez mere truda, sreča negotova!

Od juga lastovka je priletela, —
Otožno obletava mesto znano;
Kjer mirno gnezdo svoje je imela,
Podrto, pusto vse in razdejano!
Od tod, kjer se nesreča naselila
V kraj srečnejši nesó jo lahka krila.

Glas gré po zemlji: Bratje, pomagajte!
Vsi enega očeta smo sinovi;
Odprite srca in roké in dajte!
Sad dober blagi obrodé darovi;
Hitite lajšat vsi nesrečo grozno,
Na pomoč, bratje, da ne bo prepozno!

Jos. Stritar.

Kje si ti, država?

Kaplje, kaplje! — Kje si ti, država,
Avstrija? — Slovenec, sin ti zvesti,
Naj ne bo, če si mu mati prava,
Kakor kamen zapuščen na cesti.

Razdejano vse in pokončano!
Kamor se ozrè, zgolj razvalina;
Da sezida novo si Ljubljano,
Ti pomoči moreš mu edina.

Híti, híti! gleda te Evropa,
Če obilo daješ, ne stiskaje;
Sinom mati naj ne bode skopa,
Košček kruha se beraču daje!

Skop ni bil Slovén, ko v stiski hudi
Krí je zate treba bilo dati;
V stiski zdaj je on, dolžnost ti tudi
Svojo stóri, kaži, da si mati!

Jos. Stritar.

Po konci gláve!

Po konci spet, rojaki, tožne glave,
Zdramimo se iz žalosti globoke!
Dovolj z nebés bridkosti in težave,
Spet šibo Oče bo dejal iz roke;
V nas milostno se bo ozrl iz nova,
Nas pogubiti volja ni njegova.